

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 122/05-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. apríla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť mal. T. T., zastúpenej zákonnou zástupkyňou Z. T., obidve bytom B., právne zastúpenej advokátkou JUDr. E. K., B., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 23/93 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mal. T. T. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. februára 2005 doručená sťažnosť mal. T. T. (ďalej len „sťažovateľka“) zastúpenej zákonnou zástupkyňou Z. T., obidve bytom B., ktorou namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 23/93.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že vo veci úpravy práv a povinností k sťažovateľke rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 8 C 23/93 z 31. januára 1997 tak, že konanie o určenie otcovstva zastavil, sťažovateľku zveril do výchovy a opateru matky a otca sťažovateľky zaviazal prispievať na jej výživu mesačne sumou 500 Sk a spolu s bežným výživným mu okresný súd uložil splácať aj dlžné výživné. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že okresný súd vyznačil na tomto rozsudku právoplatnosť dňom 17. apríla 1997, avšak po tom, ako matka sťažovateľky požiadala listom z 27. septembra 2000 okresný súd „(...) o pomoc pri vymáhaní výživného z cudziny (...) na základe rozsudku (...) zo dňa 31. 1. 1997“, okresný súd jej prípisom z 10. októbra 2000 oznámil, že „(...) rozsudok tunajšieho súdu, sp. zn. 8 C 23/93 zo dňa 31. 1. 1997 doposiaľ nie je z dôvodu nedoručenia odporcovi právoplatný“.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla: „Matka navrhovateľky listom zo dňa 13. 08. 2003 požiadala Okresný súd Bratislava II o oznámenie, v akom štádiu sa spis nachádza. Po tomto nebol do dnešného dňa vykonaný v predmetnej právnej veci zo strany Okresného súdu Bratislava II žiadny úkon, čiže v predmetnej veci Okresný súd Bratislava II nekoná takmer štyri roky (...).

Pochybením Okresného súdu Bratislava II pri doručovaní predmetného rozsudku, pri chybnom vyznačení právoplatnosti a následnou nečinnosťou tohto súdu bolo zapríčinené, že navrhovateľke nebolo do podania tejto sťažnosti na výživnom nič zaplatené (...).

Matka ako zákonný zástupca navrhovateľky je neustále vystavená neistote spočívajúcej v nemožnosti zabezpečiť od odporcu povinné výživné.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd jej sťažnosti vyhovel a vydal tento nález:

„Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod spis. zn. 8 C 23/93 porušil svojou nečinnosťou právo maloletej T. T. priznané čl. 48 ods. 2) Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva navrhovateľke maloletej T. T., zastúpenej v tomto konaní zákonným zástupcom T. T. z dôvodu pretrvávajúcej právnej neistoty

spôsobenej nečinnosťou Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom na tomto súde pod spis. zn. 8 C 23/93, finančné zadostučinenie vo výške: = 120 000,- Sk ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú je odporca povinný zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky k rukám zákonného zástupcu.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke náhradu trov jej právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom, ktoré bude zaviazaný uhradiť odporca na účet právnej zástupkyne sťažovateľky vo výške stanovenej v § 10 Z. č. 655/2004 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb podľa počtu vykonaných právnych úkonov.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľky). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (m. m. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 236/03, IV. ÚS 158/04) a jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľky a nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (m. m. IV. ÚS 237/04).

Ústavný súd zistil, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 8 C 23/93 z 31. januára 1997 nadobudol právoplatnosť 3. mája 2004. Sťažnosť sťažovateľky z 8. februára 2005 bola ústavnému súdu doručená 10. februára 2005.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že lehota stanovená pre tento druh konania pred ústavným súdom nebola zachovaná, sťažovateľke bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podala sťažnosť ústavnému súdu (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde), a preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť ako oneskorene podanú odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2005